

AURAS - FLUTURAS

AURAȘ – FLUTURAȘ

*Dedic această carte scumpilor mei nepoței,
Sofia-Maria și Ianis*

Auraș-Fluturaș

Se spune că acolo, în țara unde aripile fluturașilor primesc de la Zâna-cea-Bună binecuvântarea de a-și lua zborul către înalt, trăiește un fluture fermecat. Acesta, zilnic, se hrănește cu nectarul unei flori deosebite, care-și deschide petalele doar pentru el. Mi-a șoptit mie cineva și am aflat că el este cel mai frumos dintre toți fluturașii care trăiesc sau au trăit vreodată în acest Ținut al Aripioarelor. Numai că, pentru a-și menține puterea de a fi cel mai înaripat printre aripioare, el trebuie să primească alintul unui copil: fie prin glasul acestuia cristalin, fie printr-o mângâiere, fie printr-o privire... Dacă una din aceste condiții nu se întrunește, vraja se poate destrăma și fluturașul nostru își pierde frumusețea. De aceea, zilnic, în zborul lui, un fluturaș se îndreaptă către lumea pământească. Vrea să fie mângâiat și alintat de către voi, copii!

Ce frumos! Și, de îndată ce vei citi această poveste, tu, copile, la rândul-ți, să-i dăruiești fluturașului surâsul tău dulce... Doar astfel el va reuși să ne bucure pe noi, oamenii, cu frumusețea aripilor lui...

– Așa este, așa este! se aude deodată un glas.

– Cine oare mă întrerupe pe mine, povestitorul?

– Eu sunt! Eu sunt! Adierea Vântului de Primăvară! Ce, nu mă știi? Eu cunosc atâtea povești despre copii și fluturași... Ce bine ar fi să ascultați o mică întâmplare, la care eu, în călătoria mea, am fost singurul martor. Este... așa, ca o mângâiere, ca o petală smulsă de vânt, ce va pluti în rând cu gândul vostru, copii!

– Nici că se putea mai bine, frumoasă Adiere! De multă vreme așteptau copiii o poveste.

– Atunci chiar acum voi începe povestea, șoptește Adierea, puțin îmbujorată!

* * *

– Șșșt! Întrăm în lumea poveștilor!...

Sofia-Maria, o fetiță de cinci anișori, plimbându-se într-una din zile prin grădina bunicii, văzu ceva zburând și apropiindu-se de ea...

– Ce o fi, ce o fi oare?
Depărtarea poartă-o floare...
Ba apare, ba dispore,

Ba se pierde iar în zare,
Se înalță, lin plutește...
Și, în zboru-i, înflorește!

– A sosit Fluturașul! Da, Fluturașul fermecat! șoptește Adierea.

Cu aripile deschise elegant, acesta își etalează întreaga gamă de culori cu care Zâna cea Bună l-a înzestrat cu atâta generozitate! Sofia-Maria, eroina poveștii noastre, plină de uimire și încântare, întinde mânuța spre el. A fost așa... un gest mai mult de formă, deoarece era convinsă că acea „floricică zburătoare” nu se va lăsa prinsă. Dar, spre surprinderea sa, iată că „fulgul colorat” se oprește din zboru-i pe un degetel de-al ei și... fetița chiar aude cum cineva îi șoptește:

– Am sosit din depărtare, pentru tine, dragă floare!

– Cine ești tu și cum se face că ai și glas... chiar un glas catifelat?! răspunde fetița uimită. Dar să știi, eu nu sunt o floare, sunt o fetiță, ca orișicare alta!

– Sunt Auraș-Fluturaș, un fluture fermecat, și te caut chiar pe tine! zice oaspetele neașteptat. Știam că astăzi te voi întâlni, Sofia-Maria! Ce ar fi ca pentru o scurtă vreme să călătorim împreună? Te voi duce departe-departee, peste mări și țări, în Țara Fluturilor Multicolori!

– Cum așa, fluturașule poznaș? Cum pot să merg cu tine fără să-mi cer voie de la mama? Eu, fiind micuță, aștept să vină mama mea! Cred că este deja îngrijorată de faptul că m-am depărtat prea mult de la locul de joacă.

